

Sygn. akt II Ca 401/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Beata Piwko (spr.)**

Sędziowie: **SSO Magdalena Bajor-Nadolska**

SSO Barbara Dziewięcka

Protokolant: protokolant sądowy Iwona Cierpikowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 września 2014 r. w Kielcach

sprawy z powództwa W. I.

przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K.

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 10 stycznia 2014 r., sygn. I C 51/13

I. zmienia zaskarżony wyrok:

- 1) w punkcie II (drugim) i zasądza od (...) spółki z o.o. w K. na rzecz W. I. 20000 (dwadzieścia tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami od 13 listopada 2012 roku oraz 24,93 (dwadzieścia cztery 93/100) złote tytułem ustawowych odsetek od zasądzonej w punkcie I (pierwszym) zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego kwoty 7000 złotych za okres od 13 do 22 listopada 2012 roku;
- 2) w punkcie III (trzecim) i zasądza 3767 (trzy tysiące siedemset sześćdziesiąt siedem) złotych zamiast 809,16 złotych tytułem kosztów procesu;

II. oddala apelację pozwanej w całości;

III. zasądza od (...) Sp. z o.o. w K. na rzecz W. I. 2200 (dwa tysiące dwieście) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 401/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy w Kielcach zasądził od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. na rzecz W. I. kwotę 7000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 listopada 2012 r. (pkt I) oraz oddalił powództwo w pozostałej części (pkt II) i orzekł o kosztach procesu (pkt III).

Sąd Rejonowy ustalił, że pozwana (...) Sp. z o.o. w K. wygrała przetarg na budowę chodników na osiedlu (...) w K.. Zlecenie wykonania robót budowlanych polegających na wykonaniu remontu chodnika od skrzyżowania od ul. (...) do

ścieżki rowerowej przez jezdnię przyjął D. W. po rozmowach z dyrektorem regionalnym (...) Sp. z o.o. A. Ś. A. Ś. w imieniu (...) Sp. z o.o. oraz D. W. w dokumencie pod nazwą zlecenie z dnia 21 sierpnia 2012 r. ustalili wynagrodzenie za wykonanie robót na kwotę 41.000 zł oraz termin ich realizacji do dnia 22 września 2012 r. A. Ś. w/w zlecenie przekazał na ogólnym zebraniu spółki pozwanego. D. W. nie prowadził działalności gospodarczej i nie mógł wystawić faktury Vat za wykonane prace, czego miał świadomość A. Ś., jak również informację o tym powzięli po około dwóch tygodniach od rozpoczęcia prac prezes i prokurent pozwanej spółki. Wspólnie z D. W. przy realizacji zlecenia pracowali J. F. M. D., M. M., którym D. W. po zakończeniu robót zobowiązał się wypłacić łącznie kwotę 20.000 zł. Na teren budowy przyjeżdżali prezes pozwanej spółki A. K. oraz prokurent M. P., którzy widzieli wszystkie osoby wykonujące remont chodnika i nie wnosili zastrzeżeń. Pozwana spółka z tytułu wykonywanych robót wypłaciła D. W. łącznie kwotę 14.000 zł w dwóch transzach: pierwszą w wysokości 10.000 zł jako zaliczkę, oraz drugą w kwocie 4000 zł przekazaną w listopadzie 2012 r. przez A. Ś.. Powyższą kwotę 14.000 zł D. W. zatrzymał na poczet swojego wynagrodzenia. Po zakończeniu robót budowlanych D. W. nie wypłacił współpracownikom umówionego wynagrodzenia w kwocie 20.000 zł, ze względu na brak wypłaty w pełnej wysokości od (...) Sp. z o.o. Na podstawie umowy cesji z dnia 13 listopada 2013 r. D. W. przelał na rzecz powoda W. I. wynagrodzenie w kwocie 27.000 zł, przy czym część tej kwoty t.j. 20.000 zł stanowiła wynagrodzenie M. D., T. M. (1) i J. F.. Współpracownicy M. D., T. M. (1) i J. F. nie wyrazili zgody na przelanie swojej wierzytelności na rzecz W. I. i zwrócili się do T. M. (2) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w S. o firmowanie przeprowadzonych przez nich robót budowlanych. T. M. (2) sporządził pisemną umowę nr (...) na wykonanie robót budowlanych, budowa chodnika i miejsc parkingowych na ul. (...), która została antydatowana i wystawił fakturę. Na jej podstawie pozwany wypłacił T. M. (2) kwotę 15.000 zł zamiast 20.000 zł plus Vat, z której ten rozliczył się z J. F., M. d. i T. M. (1). W dniu 10 grudnia 2012 r. J. F. podpisał oświadczenie, że na dzień sporządzenia tego pisma pomiędzy nim a D. W. nie istnieją żadne zobowiązania finansowe.

W tym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za zasadne w części, co do kwoty 7000 zł. W ocenie tego Sądu umowa cesji z dnia 13 listopada 2012 r. była bowiem skuteczna jedynie co do kwoty 7000 zł, gdyż pozostała kwota 20.000 zł stanowiła wierzytelność pozostałych współpracowników, którzy nie wyrazili woli uczestnictwa w umowie cesji. Sąd w odpowiedzi na zarzut pozwanego, co do braku uprawnienia A. Ś. do reprezentowania pozwanego przy zleceniu wykonania przedmiotowych robót, wskazał, że nawet przyjąwszy, że A. Ś. przekroczył zakres swojego umocowania, to umowa została potwierdzona przez prezesa zarządu pozwanej spółki i w świetle art. 103 k.c. jest ważna.

O odsetkach ustawowych Sąd Rejonowy orzekł na mocy art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c., zaś o kosztach procesu orzekł na mocy art. 100 zdanie 1 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wniósł powód zaskarżając go co do punktu II (drugiego) i III (trzeciego) oraz pozwany zaskarżając go co do punktu I (pierwszego).

Powód zarzucił:

- 1) naruszenie art. 328 § 2 kpc poprzez sporządzenie uzasadnienia w sposób uniemożliwiający dokonanie kontroli instancyjnej z uwagi na niewskazanie w jego treści wyводу, który doprowadził Sąd do konkluzji, że umowa cesji zawarta z powodem dnia 13 listopada 2012 r. była nieskuteczna co do kwoty 20.000 zł;
- 2) naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez wysnucie wniosków sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania w zakresie oceny zeznań świadka D. W., co do tego, że D. W. zwrócił się do współpracowników, by wspólnie z nim przelali wierzytelność na rzecz powoda, a oni nie wyrazili zgody na takie rozwiązanie;
- 3) naruszenie art. 353 § 1 i § 2 k.c. poprzez uznanie, że w związku z faktem podpisania przez D. W. oświadczenia o „zobowiązaniu się do uregulowania zobowiązania finansowego wobec J. F. w kwocie 20.000 zł do dnia 15.10.2012”, D. W. nie przysługiwała wierzytelność w stosunku do pozwanej w części co do kwoty 20.000 zł, a w konsekwencji tego powód nie nabył wierzytelności w tej części;

4) niewyjaśnienie istoty sprawy poprzez przyjęcie, że powód nie ma legitymacji w zakresie żądania od pozwanego zapłaty kwoty 20.000 zł;

5) naruszenie art. 509 § 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie, a to skutek przyjęcia, że powód nie nabył mocą umowy cesji roszczenia o zaległe odsetki, tj. odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia za okres od 13 listopada 2012 r. do 22 listopada 2012 r.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 20.000 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 27.000 zł od dnia 13 listopada 2012 roku do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania II- instancyjnego, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Pozwany zarzucił:

1) naruszenie prawa procesowego w postaci art. 328 § 2 k.p.c. polegające na braku wskazania i wyjaśnienia przez Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku podstawy prawnej roszczenia, którego dochodził powód,

2) naruszenie prawa materialnego w postaci art. 103 § 1 k.c. poprzez błędną jego wykładnię polegającą na przyjęciu przez Sąd, że bytność Prezesa Zarządu i prokurenta Pozwanej Spółki na terenie budowy oraz fakt, że w/w mieli nie sprzeciwiać się obecności D. W. na terenie budowy jest wystarczającą przesłanką do uznania, że doszło w ten sposób do potwierdzenia przez pozwaną zawarcia umowy przez rzekomego pełnomocnika z D. W.,

3) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu przez Sąd pierwszej instancji, że D. W. wykonał prace o wartości określonej w rzekomo zawartej przez strony umowie zlecenia, pomimo, że brak jest jakiegokolwiek dowodu spełnienia świadczenia przez Niego w postaci ważnej umowy, protokołu odbioru robót, czy faktury Vat

4) błąd w ustaleniach faktycznych poprzez błędne i nieuprawnione przyjęcie przez Sąd I instancji przyjęcie, że A. Ś. był umocowany do reprezentacji Spółki jako dyrektor regionalny, bowiem powód nie wykazał by dyrektor regionalny zatrudniony u pozwanej miał odrębne pełnomocnictwo uprawniające go do reprezentacji Spółki przy podpisaniu umowy

5) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu, że A. Ś. był osobą umocowana przez pozwaną do zaciągania w jej imieniu i na jej rzecz zobowiązań, pomimo, że jak wynika z umowy zlecenia nr (...) z dnia 1 marca 2012 r. łączącej A. Ś. z pozwaną do jego zadań należał udział w negocjacjach biznesowych, nawiązywanie długotrwałych, partnerskich, biznesowych relacji z podwykonawcami,

6) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że doszło do potwierdzenia przez pozwaną faktu zawarcia umowy przez A. Ś. z D. W., pomimo, że pozwana nie mogła zgodzić się na to, aby jej podwykonawcą była osoba fizyczna nieprowadząca działalności gospodarczej

7) naruszenie przepisów postępowania, mianowicie art. 233 §1 kpc , które to uchybienie polega na dowolnej oraz sprzecznej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie materiału dowodowego, w postaci dokumentu pod nawą „zlecenie”, ulotki reklamowej, wydruku strony internetowej, wypisu z KRS dotyczącego pozwanej Spółki, umowy zlecenie nr (...) i przyjęcie, że A. Ś. był umocowany do reprezentacji Spółki pomimo braku pełnomocnictwa.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

W ocenie Sądu Okręgowego brak było podstaw do uwzględnienia wniosku pełnomocnika pozwanej o odroczenie rozprawy apelacyjnej z 11 września 2014r. Pełnomocnik co prawda usprawiedliwił swoją nieobecność, nie mniej jednak w sprawie ustanowieni byli zastępcy w osobach aplikantów (k.51,85,94). Upoważnienia dotyczyły zastępstwa w sprawie. Nie wykazane zostało aby nie mogli oni reprezentować pozwanej.

Co do apelacji powoda:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Ma rację powód twierdząc, że Sąd I instancji niezasadnie przyjął, że M. D., M. M.i J. F.weszli w praw wierzyciela wynikające z umowy zawartej 21.08.2012r. przez D. W.co do kwoty 20000zł. Rozważania zwarte w apelacji w tym zakresie Sąd Okręgowy podziela. Oznacza to, że M. D., M. M.i J. F.nie łączyła z pozwanym żadna umowa. Stosunek zobowiązaniowy w postaci umowy ustnej istniał pomiędzy nimi a D. W..

Z umowy „zlecenia” z dnia 21 sierpnia 2012 r. wynika, że zawarł ją z pozwaną Spółką , w której imieniu występował A. Ś., wyłącznie D. W.. To jemu jako stronie umowy za wykonane robót w niej wskazanych miało być wypłacone wynagrodzenie w ustalonej kwocie 41.000 zł. Nie można uznać, by D. W.łączyła z jego pracownikami umowa podwykonawstwa o jakiej mowa w art. 647¹ k.c., gdyż dla skuteczności takiej umowy wymagana jest forma pisemna pod rygorem nieważności. Gdyby taka umowa była zawarta rodziłaby w myśl §5 art. 647¹ k.c. po stronie (...) Sp. z o.o.solidarną z wykonawcą odpowiedzialność za zapłatę wynagrodzenia dalszym podwykonawcom - J. F., M. D.i M. M.

Skoro taka umowa nie miała miejsca, wierzytelność z tytułu wynagrodzenia w stosunku do wykonawcy przysługiwała wyłącznie D. W.

Sąd Rejonowy zatem niezasadnie przyjął, że umowa cesji z dnia 13 listopada 2012 r. zawarta między D. W.a W. I.nie mogła obejmować kwoty 20.000 zł , z racji, że stanowiła ona wierzytelność przysługująca M. D., J. F.i T. M. (1). D. W.nabył wierzytelność co do całej niezapłaconej kwoty wynagrodzenia t.j . 27.000 zł wynikającej z umowy z dnia 21 sierpnia 2012 r. , a zatem uznać należy, że doszło do skutecznej cesji na rzecz W. I.wierzytelności w tej wysokości. Tym samym powód nabył wierzytelność względem pozwanej co do kwoty 27.000 zł, a nie jedynie do kwoty 7000 zł, jak przyjął niezasadnie Sąd Rejonowy. Czyni to zasadnym zarzut apelacyjny w postaci błędnego przyjęcia, że powód nie miał legitymacji w zakresie żądania od pozwanego zapłaty kwoty 20.000 zł. Bezprzedmiotowe stają się w tym wypadku rozważania co do tego czy doszło do ewentualnej zgody współpracowników D. W.na przelew wierzytelności w kwocie 20.000 zł i oceny skutków prawnych pisemnego zobowiązania D. W.do zapłaty na rzeczJ. F.kwoty 20.000 zł, które to okoliczności były przedmiotem zarzutów apelacyjnych tyczących się naruszenia przepisów art. 233§1 k.p.c i art. 353§1 i 2 k.c.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na mocy art. 386 §1 k.p.c zmienił zaskarżony wyrok w punkcie II (drugim) w ten sposób, że zasądził od (...) Sp. z o.o. w K. na rzecz W. I. dalszą kwotę 20000 zł. Odsetki ustawowe od tej kwoty Sąd Okręgowy zasądził od daty 13 listopada 2012 r. Słusznie bowiem podnosi skarżący , że w wezwaniu do zapłaty z dnia 5 listopada 2012 r. (k. 16) powód jako ostateczny termin zapłaty wskazał 12 listopada 2012 r. i przedstawił potwierdzenie nadania przesyłki poleconej datowane na 5 listopada 2012 r. W tej sytuacji przyjąć należy, że z dniem 13 listopada 2012 r. pozwany pozostawał w zwłoce ze spełnieniem świadczenia. Powyższa okoliczność stanowiła także podstawę do zasądzenia kwoty 24,93zł stanowiącej skapitalizowane odsetki ustawowe od zasądzonej w pkt I. zaskarżonego wyroku kwoty 7000zł za okres od 13 do 22 listopada 2012r.

Zmiana rozstrzygnięcia co do świadczenia głównego skutkowała również zmianą rozstrzygnięcia o kosztach procesu zawartego w punkcie III (trzecim) wyroku.

Na skutek apelacji roszczenie powoda zostało uwzględnione w całości, a zatem na mocy art.98 k.p.c. należy się mu od pozwanego zwrot poniesionych kosztów procesu . Na koszty te złożyła się opłata od pozwu w kwocie 1350 zł, jak również koszty wynagrodzenia fachowego pełnomocnika w kwocie 2400 zł i opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł .

Sąd Okręgowy zatem na mocy art. 386§1 k.p.c zmienił zaskarżone rozstrzygnięcie w punkcie (III) wyroku w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powoda tytułem kosztów procesu kwotę 3767 zł .

Co do apelacji pozwanego:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że niezasadny jest zarzut naruszenia prawa materialnego, art.103§1k.c. D. W.zawarł ważną umowę z pozwana spółką dotyczącą wykonania robót budowlanych polegających na wykonaniu remontu chodnika od skrzyżowania, od ulicy (...)w K.do ścieżki rowerowej przez jezdnię, nazwaną „ zlecenie”. Bezsprzeczne w sprawie jest, że A. Ś.będący w chwili zawarcia umowy dyrektorem regionalnym pozwanej spółki nie miał uprawnienia do zawierania w imieniu spółki tego typu umów. Jednakże, na co trafnie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy, zgodnie z art. 103§ 1k.c. jeżeli zawierający umowę jako pełnomocnik nie ma umocowania albo przekroczy jego zakres, ważność umowy zależy od jej potwierdzenia przez osobę, w której imieniu umowa została zawarta. Potwierdzenie następuje w drodze oświadczenia woli osoby reprezentowanej. Może ono zostać wyrażone zarówno w sposób wyraźny, jak i dorozumiany (art. 60 k.c.). Skoro A. Ś.przekazał dokument nazwany „zleceniem” na ogólnym zebraniu pozwanej spółki wraz z potwierdzeniem przekazania D. W.10000zł, skoro prezes spółki A.K., kilkakrotnie była na terenie gdzie wykonywane były przedmiotowe prace, widziała kto je wykonuje i nie zgłaszała sprzeciwu, to ustalenia Sądu Rejonowego w zakresie dotyczącym zawarcia umowy „zlecenie” i jej akceptowania przez władze spółki są prawidłowe, a Sąd Okręgowy przyjmuje je za własne. Wynikają one bowiem z właściwej oceny materiału dowodowego. Nieuzasadnione są zarzuty apelacji naruszenia prawa procesowego w zakresie, w jakim kwestionują ocenę materiału dowodowego, gdyż dokonana przez Sąd I instancji ocena nie pozostaje w sprzeczności z zasadami logiki rozumowania czy doświadczenia życiowego, nie wykazuje błędów natury faktycznej. Sąd poddał wnikliwej ocenie całość materiału dowodowego sprawy dokonując jego wszechstronnej analizy, a swoje stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku uzasadnił zgodnie z wymogami art. 328 § 2 k.p.c. Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów nie nasuwa zastrzeżeń, mieści się w zakresie swobody określonej treścią art. 233 § 1 k.p.c. Postawienie zarzutu dowolnej oceny dowodów wymaga wykazania, poprzez argumenty natury jurystycznej, że Sąd uchybił zasadom oceny dowodów objętym treścią ww. przepisu, wskazania realnych w danej sprawie przyczyn, dla których ocena sądu nie spełnia wymogów przepisu art. 233 § 1 k.p.c. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Nie wystarcza zaś, jak to czyni apelująca ogólne wskazanie, że naruszenie przepisu art.233§1k.p.c. polega na dowolnej oraz sprzecznej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie materiału dowodowego. Co prawda w uzasadnieniu skarżąca wskazuje, że sama bytność Prezesa Zarządu i prokurenta pozwanej spółki na terenie budowy nie jest wystarczającą przesłanką do uznania, że doszło w sposób dorozumiany do potwierdzenia przez pozwaną umowy , skoro na terenie budowy pracowało 12 mężczyzn, zaś wniosek , że prezes spółki czy prokurent mieli świadomość kto z tej grupy jest podwykonawcą , a kto pracownikiem stoi w sprzeczności z zasadami wiedzy, logicznego myślenia i doświadczenia życiowego, to jednak w tym miejscu skarżąca pomija, że wniosek Sądu Rejonowego co do potwierdzenia przez władze spółki „umowy zlecenia” został oparty przede wszystkim fakcie poinformowania władz spółki na ogólnym zebraniu spółki o przedmiotowej umowie, o przekazaniu D. W.zaliczki. Nie przeczy temu także okoliczność, że pozwana jako osoba prawna prowadząca „pełną księgowość” nie mogła zgodzić się na to, aby jej podwykonawcą była osoba fizyczna, nieprowadząca działalności gospodarczej, która nie może wystawić faktury VAT za wykonaną pracę. „Zlecenie” wykonania określonych prac przez osobę prawną „prowadzącą pełną księgowość” osobie fizycznej nie jest bowiem sprzeczne z prawem, a ewentualne rozliczenia podatkowe są obojętne dla oceny ważności przedmiotowej umowy. Należy pamiętać, że każda subiektywna ocena, dokonywana w warunkach rozbieżnych twierdzeń stron, uwzględnia dążenie do narzucenia sądowi własnych ocen, korzystnych dla prezentowanego w procesie stanowiska i oczekiwanej treści rozstrzygnięcia i jako taka nie może stanowić podstawy ustaleń. Istotą orzekania jest zachowanie samodzielności, niezależności w ustalaniu i wyciąganiu wniosków istotnych z punktu widzenia prawa materialnego. Przy ocenie dowodów uwzględnia się bowiem wszelkie okoliczności, które mogą mieć znaczenie dla mocy, wiarygodności poszczególnych dowodów, nie tylko treść danego przeprowadzonego dowodu, ale i wszelkie towarzyszące mu okoliczności, w ramach wszechstronnego rozważenia materiału sprawy,

w oparciu o które Sąd może wyrobić sobie przekonanie o wiarygodności określonego dowodu, co Sąd Rejonowy uczynił. Ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy, Sąd Okręgowy w pełni podziela. Za niezasadny należy uznać zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, zawarty w pkt II. podpunkt 4. Sąd Rejonowy nie ustala bowiem, że A. Ś. był uprawniony do reprezentacji spółki. Gdyby tak ustalił, to bezprzedmiotowe były następnie rozważania dotyczące wyrażenia zgody przez spółkę na zawarcie umowy z podwykonawcą.

Również pozostałe zarzuty apelacyjne, w których skarżący zarzuca błędne przyjęcie Sądu, że A. Ś. był osobą umocowaną do reprezentacji Spółki i wadliwą ocenę dowodów w tym zakresie, są niezrozumiałe skoro Sąd Rejonowy skuteczność umowy z dnia 21 sierpnia 2012 r. rozważał na płaszczyźnie art.103 k.c.

Reasumując należy stwierdzić, że D. W. łączyła ważną umowę z pozwanym., umowa wykonawcy z podwykonawcą w zakresie w niej opisanym. Umowa ta jest umową skuteczną jest umową skuteczną inter partes. Tym samym umowa cesji zwarta pomiędzy powodem a D. W. jest skuteczna, bowiem pierwotnemu wierzycielowi przysługiwała wierzytelność w kwocie 27000 zł na podstawie umowy pomiędzy pozwaną a D. W..

Apelację pozwanego jako niezasadną z przyczyn powyżej wskazanych Sąd Okręgowy oddalił na mocy art.385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzekł na mocy art.98 k.p.c. Na koszty te w kwocie 2200 zł złożyła się opłata od apelacji (1000 zł) oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 1200 ustalone na podstawie §6 pkt 5 w zw. z §12 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

SSO M.Bajor - Nadolska SSO B.Piwko SSO B.Dziewięcka